

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **H. D. P.**, zast. Mgr. Nadou Smetanovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. OAM-24/ZA-ZA11-HA10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2018, č. j. 1 Az 69/2017 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

[2] Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl označeným rozsudkem. Dle městského soudu žalovaný správně posoudil otázku situace vietnamských občanů vracejících se po dlouhodobém pobytu v zahraničí zpět do Vietnamu. Podle informací o zemi původu nebyly zaznamenány případy potíží činěných státními orgány takovým navrátilcům. Žalobce nikdy nepatřil mezi kritiky politického režimu ve Vietnamu, proto nelze dovozovat, že v případě návratu by mu hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Další námitky žalobce týkající se porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v důsledku odloučení žalobce od jeho rodiny žijící v České republice, uplatněné až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, považoval městský soud za opožděné a věcně se jimi nezabýval. Odmítl je posoudit jako rozhojnění „žalobního bodu“, že žalovaný nesprávně posoudil otázku udělení mezinárodní ochrany.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž městskému soudu vytknul, že jeho rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud se opomenul zabývat otázkou udělení některé z forem mezinárodní ochrany z důvodu ochrany stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel žije v Česku již tři desítky let, má zde dlouhodobou družku, s níž má tři děti. Rodina stěžovatele je na něj odkázána výživou. Stěžovatel citoval rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 - 28, podle kterého v určitých případech je třeba při

posuzování důvodu pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zohlednit rodinné vazby žadatele a skutečnost, že nemůže odcestovat do země původu požádat o pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel však trvá na tom, že původní výtku nesprávného posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany představuje způsobilý žalobní bod, který byl v průběhu řízení před městským soudem řádně konkretizován doplněním žaloby, a městský soud se jím měl tedy zabývat. Pokud by městský soud měl za to, že se o řádný žalobní bod nejedná, měl žalobce vyzvat k jeho konkretizaci.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu byla účelová, podaná výhradně k legalizaci pobytu stěžovatele v Česku. Stěžovateli nehrozí v zemi původu pronásledování ani vážná újma. Městský soud se správně vypořádal se žalobními námitkami a jeho rozsudek je souladný se zákonem a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Napadený rozsudek městského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud

pokračování

řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Městský soud se však s včas uplatněnou žalobní námitkou týkající se údajné újmy hrozící stěžovateli po návratu do vlasti řádně vypořádal.

[10] Pokud pak stěžovatel dovozoval, že městský soud nesprávně pominul jeho argumentaci dodatečně uvedenou v doplnění žaloby ze dne 13. 10. 2017, tedy po uplynutí patnáctidenní lhůty pro podání žaloby dle § 32 odst. 1 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, v němž se jasně uvádí, jaké požadavky musí splňovat žalobní bod. Rozšířený senát uvedl: „§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem 'konkrétní' je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované“. Zcela obecnou a bezobsažnou větu, že žalovaný nesprávně posoudil otázku udělení mezinárodní ochrany, nelze požadovat za takové ve vztahu ke stěžovateli a věci konkretizované tvrzení, které by bylo možno dále specifikovat a rozvíjet v doplnění žaloby po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Akceptace takového „žalobního bodu“ by znamenala popření zásady dispozitivnosti soudního řízení, neboť by otevřela potřebu celkového nového posouzení předmětu správního řízení soudem. Zároveň by byla popřena i zásada koncentrace soudního řízení, neboť by s odkazem na takový „žalobní bod“ bylo možné dodatečně doplňovat jakékoli skutkové či právní důvody zpochybňující rozhodnutí žalovaného. Městský soud správně posoudil nové námitky uplatněné v doplnění žaloby ze dne 13. 10. 2017 jako opožděné žalobní body, kterými se nemohl věcně zabývat.

[11] Stěžovatel se též mýlí, pokud dovozuje, že pokud by byl městský soud toho názoru, že tvrzení uvedené v žalobě není žalobním bodem, měl vyzvat stěžovatele k jeho konkretizaci. Rozšířený senát v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, č. 3733/2018 Sb. NSS, vysvětlil, že krajský soud je povinen vyzývat žalobce k uvedení projednatelného žalobního bodu pouze v situaci, kdy žaloba neobsahuje žádný projednatelný žalobní bod. Tak tomu však nebylo, neboť stěžovatel uvedl ve své žalobě ze dne 11. 9. 2017 řádný žalobní bod týkající se neposouzení otázky postoje státních orgánů Vietnamu k navracejícím se občanům, kteří dlouhodobě žili v zahraničí. Tímto řádně uplatněným žalobním bodem se městský soud zabýval a vypořádal jej, a proto nebylo namíste vyzývat stěžovatele k uvedení žalobního bodu.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu